

njega ni prekinil, od kar so padle tiste zadnje besede — da, „jaz tudi“, ki so bile pravzaprav le odmev vseh prejšnjih.

Jata vran se je odtrgala nekje iz gozda in se vreščaje spreletela čez dolino. Marka je pograbila jeza. Zazdelo se mu je, da ni nič bolj zoprnega in zlobnega na svetu, kakor je vreščanje vran. Kakor da se rogajo vsem in vsemu. Ljudje se pehajo za drobtino kruha, za golo življenje — vran pa to prav nič ne prizadene. In če bi pomrla vsa pokrajina — vrane bi prav takole vreščale. Kakšna bedasta misel!

Vstal je.

»Menda je čas, da se vrneva.«

(Konec sledi)

MRLIČ

Tone Pavček

Včeraj so nekoga pokopali.
Včeraj rož nanesli so na grob.
Včeraj so možje za njim jokali.
Danes sonce sije mu na grob.

Saj so danes čisto drugi časi.
Saj je danes svetlonežen dan.
In zvečer že pel bo kdo na vasi;
kdo bi mislil še na grob in nanj.

Komaj včeraj trugo so zakrili.
Tam na grobu rože še diše.
Danes nanj so čisto pozabili,
on pa mrtev nič za to ne ve.